

РЕШЕНИЕ

№ 3951

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2551** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

8

Производството е по чл. 145-178 от АПК във вр. с чл.13, ал.5 от Закона за социалното подпомагане

Жалбоподателят И. А. К., ЕГН [ЕГН] с адрес по лична карта: [населено място],[жк], ул. 111, бл. 009, вх. В, ет.1, ап. 3 чрез процесуалния представител А. Н. Ж. - адвокат от САК с адрес на кантора: [населено място],[жк], [жилищен адрес] оспорва като незаконосъобразна и нищожна Заповед №91-З.-53 от 25.02.2013г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане-Л.”.

Това било така, защото преценката извършена от органа не кореспондира с представените пред него доказателства и не са изяснени от административния орган фактите и обстоятелствата от значение за случая и не са протоколирани и обсъждани дадените от жалбоподателя обяснения и възражения. Счита оспорената заповед за незаконосъобразна, респ. нищожна, като излага подробни съображения за основанията по чл.146 от АПК.

Моли съдът да обяви за отмени оспорената Заповед №91-З.-53 от 25.02.2013г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане”-Л., евентуално да се прогласи нейната нищожност.

Представя писмени бележки по делото от дата 10.06.2013г.

Ответникът по делото Директор на Дирекция „Социално подпомагане”-Л. оспорва по същество жалбата до съда, като счита същата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Представя писмени бележки от дата 10.06.2013г.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Софийска градска прокуратура не е изпратила представител по делото и не изразява становище по жалбата на И. А. К..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от И. А. К., който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл.147, ал.1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК, независимо, че погорестоящият орган, на Директора на ДСП „Л.” не се е произнесъл по нея в законоустановения срок. На обжалване подлежи първоначалния административен акт. В този смисъл е и нормата на чл. 98, ал.2, изр.2 от АПК, която е приложимата процесуална норма към датата на постановяване на оспорената заповед.

Видно е от Заповед №91-3.-53 от 25.02.2013г. на Директора на ДСП Л., че адресат е именно И. А. К., който се идентифицира с персонално ЕГН и адрес за кореспонденция. В заповедта е посочено, че се касае за еднократна помощ по чл.16 от ППЗСП, считано от 01.01.2013г.Като мотив за отказа е посочено, че лицето не представя данни за доходите си и не може да се направи преценка за неговото материално и финансово състояние. Като основание е цитирана нормата на чл.27,ал.6 и ал.7 от ППЗСП. Заповедта му е връчена на 27.02.2013г.

На дата 28.03.2013г. ответникът е подал писмен отговор срещу подадената жалба срещу Заповед № 91-3. -53 от 25.02.2013г. По същество в този отговор Директорът на ДСП „Л.” излага правни и фактически твърдения относно неоснователност на същата.Към отговора се прилага и административната преписка, по която е постановен оспорения административен акт.

Видно е от Молба-декларация на жалбоподателя вх.№ 91-3.-53 от 28.01.2013г., че лицето желае да му се отпусне еднократна помощ, за посрещане на необходимите основни нужди на него и детето му Ю. К., до минаването му на ТЕЛК на 06.03.2013г. От 14.12.2012г. спрели издръжката на Ю.. В заявлението е посочено, че лицето е ЛКК, съжителства с Ю. К.. Брунтните доходи през предходния месец, са му били 80,97лв., от които наем на стая от 25лв., 20,97лв. издръжка и 35лв. месечна помощ по ЗСПД. Лицето обитава жилище от 1 стая, собствено на А. К.. Жалбоподателят е декларирал и къща в [населено място]. Към молбата се прилагат копие от мед. Удостоверение, писмо от ТЕЛК, 2 бр. нотариален акт и договор за продажба на недвижим имот от Г..

По молбата-декларация на лицето е изготвен социален доклад от 18.02.2013г., представен по делото. Установява се от същия, че социалните органи са констатирани, че жалбоподателят не желае да се регистрира в Бюро по труда, не представя трудова книжка. Посочено е и е възприето от тези органи, че на лицето му предстои явяване на ТЕЛК на 06.03.2013г. Съдът констатира, че в социалния доклад е определен друг доход на лицето, а именно 110лв., а не както жалбоподателят го е посочил в молбата декларация от 28.01.2013г. Според доклада, жалбоподателят обитава жилище в [жк],

което било крайно нехигиенично, жалбоподателят е декларирал, че притежава недвижим имот в [населено място], къща с площ от 120 кв.м. Не представя договор за наем. По данни на жалбоподателя, баща му живеел в къща, която била само на името на майка му, не представя данни за нея. В доклада се посочва информацията получена от други източници, вкл. НАП и НОИ, Агенция по вписванията, както и получени помощи през годината.

Видно е от справка от НАП от дата 30.01.2013г. издадена след писмо на Директора на ДСП „Л.” от дата 30.01.2013г. , че жалбоподателят е с непрекъснати здравноосигурителни права, но което не сочи на извод, че лицето реализира и има доходи, от които да може да се издържа.

От справката от НАП изх.№ 19-13-00-4 от 06.02.2013г. се установи, че лицето не е декларирало трудови доходи по чл.50 от ЗДДФЛ, няма данни за регистриран едноличен търговец.

Според справка за актуално състояние на всички трудови договори на жалбоподателя, в масива на ТД на НАП има данни за две фирми-”Х.-1” и „С.-95”, както и договори от 01.01.2009г. и от 01.01.2000г.

Ответникът следваше да докаже, че съществуват трудови договори сключени с лицето, както и участие в търговски дружества, твърдейки фактите в оспорената заповед.

До приключване на устните състезания по делото ответникът не представи такива доказателства, с оглед правомощията си които е имал по чл.35 и чл.36 от АПК. Това се потвърди и от Удостоверение от 01.04.2013г. по заведена преписка с вх.№ 8262 от 2013г. по описа на 09 РУП на МВР, относно съставени неистински трудови договори с посочените по-горе дружества. Представи се единствено писмо на Директора на ДСП „Л.” от дата 18.02.2013г., адресирано до жалбоподателя. Горният извод относно недоказаност на твърдението на органите по социално подпомагане, за наличие на сключени от жалбоподателя трудови договори, се опровергава и от Удостоверение № 10-00-3542 от 21.05.2013г. на ТД на НАП, с което жалбоподателят провежда насрещно доказване именно на твърдението и на отрицателен факт относно липса на сключени от жалбоподателя трудови договори, към датата на издаване на процесната заповед. На същото сочи и приетото като доказателство по делото писмо на ИА „Главна инспекция по труда” от 07.05.2013г./лист 70 от делото/.

В съдебно заседание и по реда на чл.146 от ГПК за отделяне на спорното от безспорното, процесуалният представител на ответника, е заявил, че физически не са виждали трудови договори, сключени с жалбоподателя.

По реда на чл.35 и чл.36 от АПК ответникът е събрал доказателства от Кмета на Район „Л.” относно обстоятелството, че на И. К. е била изплатена издръжка като взыскател по изп. дело № 89 от 2007г. в размер на 20,97лв. относно издръжката на детето Ю. К.. Въпреки това в социалният доклад неправилно е посочено от социалните органи, че сумата е 50лв. Последното обстоятелство съдът приема за установено именно от приложеното Писмо №ФС -92-230 от 08.02.2013г. на Кмета на Район „Л.”.

За установяване на здравословното състояние на жалбоподателя към датата на постановяване на заповедта, съдът е приел като писмено доказателство и Медицинско удостоверение от 26.10.2012г., цитирано в социалния доклад.

Относно доказване на имущественото състояние на жалбоподателя, административният орган е събрал данни и за имуществото на починалата му майка

Ц. К.. Установява се от писмото, че в преписката с вх.№56383 от 26.03.1998г. няма удостоверение за наследници на наследодателката му.

С решение от 10.12.2012г. на жалбоподателя е отпусната еднократна помощ в натура стойностена на 100лв. по чл.48 от ППЗЗД и за отглеждането на детето Ю. К.. Тя не се включва в относимия период считано от 01.01.2013г. посочен и в оспорената заповед, за който се търси помощ от жалбоподателя.

Съдът е приел като писмени доказателства два броя план за действие относно осигуряване на стабилна семейна среда за децата на жалбоподателя, в които са оценени и техните индивидуални потребности.

Съдът е приел като доказателство за материалната компетентност на лицето издало оспорения акт, Заповед № ЧР-1-159 от 10.05.2007г. Видно от същата К. Е. Я. е преназначена за директор на ДСП „Л.“, считано от 15.05.2007г. Заповедта е връчена лично на лицето на дата 14.05.2007г.

В съдебно заседание на 31.05.2013г. са приети като доказателства и допълнително представени клетвен лист на К. Я. и Заповед №487 от 24.02.2003г., с която тя е назначена като държавен служител на съответна длъжност. Последните два документа се оспориха в съдебно заседание на 31.05.2013г.от жалбоподателя, с твърдения, че директорът не е встъпил в длъжност. Приета е и длъжностната характеристика на К. Е., която е подписала на 28.02.2013г. Тази характеристика също се оспори от жалбоподателя, с аналогични възражения, че лицето не било реално встъпило в длъжност към датата на издаване на оспорената заповед.

По указания на съда, ответникът представи справка за диференциран минимален доход на жалбоподателя и неговото дете към дата 18.02.2013г. В случая той възлиза на 124,15лв., повече от този, който е декларирало лицето в молбата си от 28.01.2013г.

По делото не се спори, че приживе майката на жалбоподателя е декларирала като S ид.ч. право на собственост от недвижим имот в [населено място], [жк], бл.009, придобит в режим на СИО през 1992г.Това се установява и от Писмо на СО от дата 30.04.2013г.

Установи се от писмо на [община], обл. П. рег.№1108 от 22.04.2013г. и приложено удостоверение от дата 22.04.2013г., относно декларирани данни по чл.14 от ЗМДТ, че на името на жалбоподателя има декларирани S ид.ч. от имот с площ от 120 кв.м., който е посочен от лицето и молбата му от 28.01.2013г. и като съсобственик на по 1/10 ид.ч. от имот в [населено място], представляващ жилище от 342 кв.м., жилище от 29 кв.м. и земя от 1190 кв.м.Това писмо се оспорва от жалбоподателя в съдебно заседание на 14.05.2013г. с твърдения, че лицето не е техен собственик.

Съдът е приел и допълнително писмено становище на ответника то дата 20.05.2013г. относно неоснователността на жалбата на И. К..

В съдебно заседание на 31.05.2013г. ответникът представи писмени доказателства-копия от декларации по чл.14 от ЗМДТ /стр.88-стр.106/, които носят подписа на А. К. и на И. К.. Декларациите се оспориха от жалбоподателя в съдебно заседание на 31.05.2013г., с твърдения, че не са подписани от него и от А. К..

В съдебно заседание на 31.05.2013г., жалбоподателят чрез адв.Ж. е уточнил, че наложителността на жалбоподателя да кандидатства за тази помощ, е че е следвало да се яви на ТЕЛК. Необходими му били 35лв. за да стартира тази процедура. Ответникът е признал в същото съдебно заседание, че социалните органи са разбрали молбата-декларация на ищеца за отпускане на еднократна помощ в смисъл, че лицето е имало нужда да покрие основните си потребности за него и детето до минаване на

ТЕЛК. Жалбоподателят лично е потвърдил, че е имал нужда от средства за да се яви на ТЕЛК, затова към молбата-декларация приложил и писмото за явяване пред ТЕЛК. От правна страна, съдът намира следното:

Съобразно нормата на чл.168 от АПК съдът извършва проверка на действителността и законосъобразността на оспорения пред съда индивидуален административен акт, каквато безспорно се явява №91-З.-53 от 25.02.2013г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане-Л.”и в хипотезите на чл.146 от АПК относно нейната законосъобразност.

В конкретният случай съдът намира, че органът издал оспореният административен акт, черпи своите правомощия от нормата на чл.28 от ППСЗП. Според цитираната норма, както е и в случая, в 7-дневен срок от изготвянето на социалния доклад /18.02.2013г./, Директорът на дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед съгласно приложение № 3. Съдът приема за установено въз основа на цитираните по-горе две заповеди от 24.02.2003г. и от дата 10.05.2007г., че К. Е. Я., е държавен служител, който е преназначен на длъжност Директор на ДСП „Л.”. Заповедта за преназначаване ѝ е връчена на 14.05.2007г. Същата е постановена на осн.чл. 82, ал.1 вр. с чл.9, ал.2 от Закона за държавния служител. Следователно дори и да няма изричен акт за встъпване в длъжност „Директор на ДСП Л.”, лицето с фактическото изпълнение на длъжността и съблюдаване на законовите правомощия, които има, всъщност е започнало да изпълнява вменените му със закон правомощия.Лицето е подписало и заповедта си за преназначаване, както и клетвения лист.

В този смисъл, доколкото последните произтичат пряко от Правилника за прилагане на З., то не е необходимо правомощието ѝ да издава заповеди по чл.28 от ППСЗП, да е изрично вписано в длъжностната характеристика. Следователно, оспорената заповед не е нищожна като постановена от некомпетентен орган.

Жалбоподателят оспори формата на административния акт, с твърдения за неговата нищожност и на това основание.

В случая съдът намира и видно от приложената по делото заповед, предмет на спора, че същата е постановена по образец №3 от Правилника. Затова неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя, че не е спазена предвидената от закона форма на издадения административен акт. Действително в заповедта в текстовата ѝ част, не е посочено, че е издадена от ДСП „Л.”, но доколкото същата носи печат именно на териториалното поделение на ДСП, „Л.”, за жалбоподателят е известен авторът и органът издал оспорената заповед. От съдържането на заповедта и тъй като е в потъмнен шрифт именно думата „отказвам”, съдът намира, че административният орган е изразил недвусмислено воля за отказ от отпускане на замолената от страната помощ.

При тези констатации, следва да се приеме, че административният акт не е нищожен като постановен при нарушаване на изискванията за форма на акта.Същият е постановен в съответствие с чл.146 т.1 и чл.146 т.2 от АПК досежно формата на акта. Относно твърдените нарушения на административнопроизводствените правила, които се явяват съществени и нарушение на материалния закон, съдът намира следното:

Съгласно чл.1 ал.1 и ал.3 от Закона за социалното подпомагане, ред. ДВ бр. 32 от 2012 г., в сила от 24.04.2012 г., се уреждат обществените отношения, свързани с гарантирането на правото на гражданите в Република Б. на социално подпомагане

чрез социални помощи и социални услуги. Социалното подпомагане се предоставя по начин, който запазва човешкото достойнство на гражданите, и се основава на социална работа, като се прилага индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на лицата и семействата.

Според чл.16 ал.1 от ППЗСП за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата, може да се отпуска еднократна помощ веднъж годишно.

За да се произнесе по преписката, административният орган е приел, че лицето не представя данни за доходите си и не може да се направи преценка за неговото материално състояние. В оспорената заповед няма никакви мотиви и никакви фактически установявания има ли лицето инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности, независимо, че ответникът сам поддържа през цялото време на процеса, че молбата-декларация на И. К., е подадена именно на осн.чл.16, ал.1 от ППЗСП.

В конкретния случай се установи, че лицето има потребност да се яви на ТЕЛЖ на 06.03.2013г., което обстоятелство не се оспорва от ответника и заради, което са му били необходими парични средства.

Доказа се, че административният орган не е възприел по този начин молбата-декларация на жалбоподателя, за което стори и изрично изявление в съдебно заседание на 31.05.2013г. Съставителите на социалния доклад не са отразили, че са указали на жалбоподателя да конкретизира молбата си декларация и да посочи какви точно са нези негови нужди, които посочва като еднократни.Такова уточнение жалбоподателят стори едва в съдебно заседание на 31.03.2013г..

При тази констатация съдът намира, че оспорената заповед освен, че е постановена при нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК-липса на мотиви, е издадена и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводственото правило актът да се издаде след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, съобразно чл. 35 от АПК. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 36, ал.1 от АПК изрично формулира задължението на административния орган служебно да събира доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата по поставения пред него за разрешаване въпрос. Не са изложени допълнителни мотиви, не са събрани всички относими за спорното право доказателства относно нуждата на И. К., да му бъде изплатена еднократна помощ по чл.16 от ППЗСП. Ответникът не е дал указания и срок на жалбоподателя по чл.29 и чл.30 от АПК, в който да уточни какво точно иска и не го е предупредил, че при неизпълнение, органът ще прекрати производството.

По отношение на преценката дали е налице последната предпоставка –в състояние ли е жалбоподателят с оглед на неговите доходи и възможности за доходи, да задоволи тази потребност или поради здравни, възрастови социални или други независещи от него причини, не може сам чрез труда си или чрез доходите си, реализирани от притежавано имущество, да осигури задоволяването ѝ, съдът приема следното:

По делото и въз основа на обсъдените писмени доказателства-декларации по чл.14 от ЗМДТ, следва да се приеме, че има събрани данни относно имуществения статут на жалбоподателя. Но декларираният от жалбоподателя наем от 25лв., не обуславя извод, че за него съществува възможност да

осигури доходи от тези недвижимости, с които да покрие неотложно възникналата за него нужда. Единствените фактически установявания на ответника са в социалния доклад, където са възприети твърденията на жалбоподателя, че реализира доход от ваем на стая в размер на 25лв. от имота си в [населено място].

В хода на делото се доказва, че към дата 22.11.2012г., жалбоподателят е страдал от заболяване, довело до неговата намалена работоспособност, съгласно експертното решение на ТЕЛК от 06.03.2013г. по делото. Тези обстоятелства не са съобразени и обсъдени от ответника, който е възприел цитираната в социалния му доклад медицинска бележка, че лицето са води на медицински отчет.

В хода на делото се установи, че бащата на жалбоподателя е декларирал допълнителна недвижима собственост с декларацията си от 30.09.2012г., която би имала отношение и към допълнително право на собственост на жалбоподателя. Безспорно е, че И. К. не е декларирал в молбата си от 28.01.2013г. тази недвижимост. Самият допълнителен имот в [населено място] /земя 1192 кв.м. жилище от 29 кв.м. и сграда 342 кв.м./, би бил индиция, че жалбоподателят може да реализира допълнителен доход. Индицията обаче е факт, от който се прави заключение за съществуването на друг факт, правнорелевантен за съответния правен спор. Правнорелевантният факт в случая, очевидно възприет от ответника като фактическо основание на неговия отказ, е възможността жалбоподателят да реализира допълнителен доход от този имот.

Само за пълнота следва да се посочи и, че в нормата на § 5, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за търговския регистър (ЗТР), в сила от 01.01.2012 г. (в редакция в сила към тази дата) изрично е предвидено, че "...едноличните търговци и клоновете на чуждестранните търговци, за които не е поискана пререгистрация в срока по § 4, ал. 1, се считат за заличени от 1 януари 2012 г....". Ответникът не е събрал никакви доказателства в тази насока и относно регистрирани на името на жалбоподателя еднолични търговци, респ. участие в юридически лица по ТЗ. Няма и доказателства, жалбоподателя да е бил осигурено лице, по трудови договори, ако изпълнява такива. Последното още веднъж потвърждава извода, че лицето няма източник на доходи.

Жалбоподателят не представя данни за доходите си, защото по делото не се установи, да е реализирал такива. Последното обстоятелство бе в доказателствена тежест на ответника, която му е била указана от съда в производството по делото.

Принципът при определяне на социалните помощи е, че те се получават от лицата, след като са изчерпани всички възможности за самоиздръжка и помощ от задължените по закон лица, да ги издържат.

В конкретния случай в заключение съдът приема, че административният орган не е изследвал изцяло условията по чл. 11, ал.2 от З. и е издал необоснован административен акт, който подлежи на отвяна.

При тази констатация съдът намира, че оспореният административен акт не е съобразен с материалния закон. Същият съдът намира и, че не отговаря на целта на чл.1 ал.3 от З., а именно, че социалното подпомагане се предоставя

по начин, който запазва човешкото достойнство на гражданите, и се основава на социална работа, като се прилага индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на лицата и семействата. Такъв индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на жалбоподателя и неговото семейство, не е сторен, което от своя страна накърнява и човешкото му достойнство.

Не се констатират други пороци на обжалвания административен акт, отделно от упоменатите по-горе в съответствие с норма на чл.146 от АПК. Жалбата е основателна и следва да се отмени като такава.

Тъй като правомощието по чл.16 от ППЗСП е от компетенциите на социалния орган, делото следва да се изпрати като преписка на Директора на ДСП „Л.” на осн.чл.173, ал.2 от АПК, за издаване на нова заповед по подадената молба-декларация от 28.01.2013г. Административният орган при новото разглеждане трябва да укаже на жалбоподателя да конкретизира за какви точно нужди желае да му се отпусне еднократната социална помощ, като се изяснят въпросите относно размера на месечните доходи на жалбоподателя и неговия син, както и да се направи обоснована преценка на неговото материално и финансово състояние и може ли то да покрие с парично изражение възникналата инцидентна потребност, за задоволяването, на която лицето иска социално подпомагане.

По разноските:

Жалбоподателят чрез адв. Ж. поискал в съдебно заседание на 31.05.2013г. да му се присъдят разноски по делото на осн.чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Същото искане е направено и в писмените бележки от дата 10.06.2013г.

Представен е договор за правна защита и съдействие, в което е вписано, че жалбоподателят е освободен поради затруднено материално положение.

Разпоредбата обаче на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата е приложима, когато насрещната страна е осъдена за разносразноски..

В случая съдът намира, че макар и адв. Ж. да е оказал безплатно адвокатска помощ на материално затруднено лице, доколкото ответникът не е осъден за разноски по делото, то чл. 38, ал.2 от ЗА, ще бъде неприложим. На процесуалния представител на страната не се присъждат разноски на това основание.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш

И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. К., ЕГН [ЕГН] с адрес по лична карта: [населено място],[жк], ул. 111, бл. 009, вх. В, ет.1, ап. 3 чрез процесуалния представител А. Н. Ж. - адвокат от САК с адрес на кантора: [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед №91-З.-53 от 25.02.2013г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане-Л.”.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Директора на Дирекция „Социално подпомагане”-Л., [населено място], за произнасяне по молбата декларация на И. А. К. вх.№ 91-З.-53 от 28.01.2013г. и решаване на въпроса по същество при спазване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: